

Fra hul i jorden til jul i Humleby

Efter et liv i vild luksus er pensionisten endt i et hul i jorden på Vesterfælledvej. Kommer han nogensinde op i samfundet igen?

Det var en mørk og stormfuld nat. Den hjemløse pensionist lå krumsluttet og rystede af kulde på en drømmeseng i bælgravende mørke nede i bunkeren på Vesterfælledvej, som rummer en del af de stenrige Humleby-husejeres overflod.

Helt hjemløs var pensionisten ikke. Han havde en lejlighed i Nordvest-kvarteret, men han turde ikke tage hjem til sin varme seng, som han nu lå og savnede helt forførdeligt.

Der var sket det, at han for en måneds tid siden var kommet til at brække sig på sin nabos dørmåtte. Naboen var blevet rasende. Og han var af den slags, der går med tyrenakke og tatoveringer over det hele.

Han havde købt en ny dørmåtte med et pænt mønster, som dannede ordet „Velkommen“. Men det formildede aldeles ikke naboen. Han havde fået bræk på sine sko og krævede at få 3.000 kr. i erstatning.

- Hvis ikke du slipper skillingerne inden jul, banker jeg dem ud af dig, havde naboen sagt.

Pensionisten var ellers ikke af den slags, der går og brækker sig på andre folks dørmåtter. Slet ikke.

Han anså sig selv for at være en pæn mand. Og det mente han også, at andre folk gjorde – i hvert fald indtil for få år siden.

Han havde været husejer i Humleby. Men desværre faldt han for fristelsen til at sælge huset, efter at konen var gået fra ham for at prøve, hvordan det var at sidde med næsten halvanden million kroner i kontanter mellem hænderne.

Det var det dummeste, han nogensinde havde gjort. Hvis han havde ventet et par år mere, havde han haft yderligere mindst en million kr.. Og så havde han i hvert fald ikke siddet her i den iskolde og mørke bunker.

Han var flyttet ind på et af byens fornemste hoteller med alle sine kontanter, men da han efter en uges tid bad om en regning bare for lige at se, hvor langt man kunne komme med, hvad han havde af penge, fandt han ud af, at dem kom han ikke langt med – i hvert fald ikke på det hotel.

Der var ingen vej udenom. Han måtte ud på boligmarkedet, og derude var det rigtignok koldt.

Men omsider fik han tilbudt en lille to-værelses i Nordvest-kvarteret i en forsømt boligblok ved siden af en fabrik, der lugtede af rådden fisk.

Han slog sig til tåls.

Omgivelserne var ikke opmuntrende, og naboerne var direkte frygtindgydende, så han gik stille med ørene.

Hver dag kom han på sin vej hen til kaffebaren forbi en flok lurvet udseende personer, som holdt til på en lille forblæst plads med fire bænke. De hilste altid venligt på ham. En dag besluttede han sig for at sætte sig hos dem for at snakke sig lidt ind på lokalbefolkningen.

Det skulle han aldrig have gjort.

De insisterede i deres overvældende venlighed på, at hvis han skulle sidde sammen med dem, så skulle han i hvert fald også nyde en lille en.

De stak ham en flaske med noget, der hed „Apfel-Pfiff“ eller noget i den retning spædet op med sprit - half and half.

Det smagte ham ikke. Men han drak tappert en ordentlig gevørser for at gøre et godt indtryk.

Det lykkedes ham at slippe væk fra de venlige mennesker med en undskyldning om, at han havde lidt småtravlt. Og det lykkedes ham at holde „drinken“ i sig indtil, han næsten var kommet helt hjem.

Desværre kom han ikke længere end til naboens dørmåtte, før det gik galt.

Og nu var han så søgt tilbage mod sit gamle kvarter, Humleby. Sent om aftenen gik han ind i Carstensgade. Mens han uheldigvis var oplyst af en prangende julestjerne, som hang i et træ i en forhave, kom hans tidligere nabo imod ham på fortovet.

Men han blev ikke genkendt.

Hans få hår var blevet til lange tjavser, som hang ned over kraven. Og hans pjuskede grå fuldskæg gjorde ham åbenbart ukendelig selv for hans tidligere nabo i Humleby.

Den første nat i Humleby havde han lagt sig under en tilpas stor repos i en baghave i Carstensgade. Søvn fik han ikke meget af. Det var det for koldt til. Men han blev ikke opdaget.

Om morgenen havde han sneget sig ud gennem Copenhagen Europe Center og var gået hen mod Enghave station.

På Vesterfælledvej havde han hjulpet en Humleby-husejer med at bakse et par halvrådne portdøre fra et hjørnehus ned i bunkeren.

Manden havde taknemmeligt taget imod hans tilbud om at aflevere nøglen til husejerforeningens kasserer, for han skulle skynde sig på arbejde. På Vesterbrogade lykkedes det ham at få lavet en kopi af nøglen, så nu havde han et sted, hvor han kunne krybe i ly.

Han følte sig som den lille pige med svovlstikkerne.

Hvem der bare havde haft tændstikker, så havde man da dem at varme sig ved, tænkte han.

Om morgenen købte han tændstikker og samlede sig en stak gamle papkasser, som lå og flød ved papircontainerne.

Det blev påskønnet af husejeren på hjørnet, som ville give ham en øl.

Den tog han ikke imod.

Han glædede sig til at få tændt et lille bål, så han kunne blive varmet godt igennem.

Han gik ud fra, at der var et godt ventilationssystem i bunkeren,

den var jo beregnet til, at en masse mennesker kunne overleve i den.

Men der udviklede sig omgående en kvælende røg, da han fik sat ild på. Så han stampe ilden ud, og skyndte sig at få lukket op til det fri. Han tumlede op af bunkeren i en massiv sky af røg. En fodgænger forærede ham heldigvis en plausibel forklaring på den voldsomme røg ved at spørge ham, om han filmede for Vesterbro lokal-TV eller en af de landsdækkende.

– Det er kun lokalt, havde han svaret. Og så var manden gået uden at stille flere spørgsmål. Nu havde han en forklaring, der også kunne bruges til at få de standsede bilister til at køre videre.

Efter en tur i møntvasken og i badeanstalten i Angelgade følte han sig tilstrækkelig forfrisket til at vove sig ind blandt pæne folk i Humleby.

I Küchlersgade løb han uforvarende ind i et gammelt bekendt-

skab – den berygtede rør lægger. Han havde kigget indgående på ham, men hvis han genkendte ham, lod han sig ikke mærke med det.

Længere oppe i gaden var et hus til salg. Der stod ikke noget om prisen på skiltet. Han kunne godt lide at vide, hvad et Humleby-hus stod i nu til dags. Så han noterede sig ejendomsmæglerens nummer og ringede på sin mobiltelefon.

Huset kan ved en hurtig handel erhverves for 2,9 millioner kr., fik han at vide.

Den pris tyggede han lidt på. Så fik han en lys ide.

”Jeg har et indgående kendskab til byggeforeningshuse og har en fortid i ejendomsmæglerbranchen. Jeg stiller mig gerne til rådighed og hjælper med at gennemføre handelen, sagde han. Det skal jeg såmænd ikke have noget for. Det ville kunne være rart for mig at være lidt til nytte. Man har jo som pensionist tid til det....”

”De siger noget”, sagde ejendomsmægleren. ”Vi bruger en masse tid og penge på at overtale husejerne i Humleby til at sætte deres huse til salg. Det kunne vi godt bruge lidt frivillig hjælp til. Lad os mødes og snakke om det. Hvor bor De?”

”Jamen... Hvad med at snakke om det i det hus, I har til salg i Kùchlersgade.”

Det syntes ejendomsmægleren heldigvis var en god idé.

Samme eftermiddag oplevede pensionisten endnu engang at stå med nøglen til et hus i Humleby. Og så oven i købet i den fine ende med de store baghaver.

Han havde aftalt med ejendomsmægleren, at han skulle vise huset frem for interesserede købere. Men inden han fik nøglen, havde ejendomsmægleren forlangt at han lod sig klippe og barbere.

Dermed ville han stensikkert blive genkendt i Humleby. Han havde jo ikke ligefrem holdt sig tilbage dengang, han boede her.

- Men pyt. Hvad gør det, at man bliver genkendt i Humleby, når man har nøglen til et hus i lommen, tænkte han.

Og det at stå i et Humleby-hus gav ham i øvrigt lyst til at blive gennemgribende restaureret og soigneret.

Allerede sidst på eftermiddagen var der tre hold købere, som gerne ville se huset.

Det bekymrede ham. Det kunne gå hen og blive en kort fornøjelse at have rigtig tag over hovedet.

De interesserede købere var vilde med huset og haven, og pengene var åbenbart slet ikke noget problem for det ene af holdene. De tilbød ham en check på 5.000 kr., hvis han til gengæld ville skaffe papirerne frem med det samme.

Det fik ham til at rode sig ud i en længere forklaring om, at de nok lige burde betænke sig lidt, for der er jo også det med råd og svamp, som man jo altid finder de særeste steder i gamle huse af netop denne type....

Så var de pludselig ikke så ivrige mere. Det virkede faktisk som om, de mistede interessen. De syntes også det virkede underligt, at der i et af rummene stod en drømmeseng og en åben kuffert med kluns i en rodet bunke. Når ejeren sjuskede på den måde, var det jo også tænkeligt, at der var taget let på vedligeholdelsen....

Den betragtning gav pensionisten dem medhold i.

På gaden var han blevet genkendt af flere, da han kom tilbage fra frisøren:

„...Jamen er det ikke prokurist Marinus Martinussen, har du købt hus – hvad måtte du give for det?“

– Jeg har ikke købt endnu – jeg overvejer. I øvrigt er jeg nu pensioneret, havde han svaret.

Nogle snotunger havde hujet efter ham: „Minus! - Minus!“. Hans gamle øgenavn i kvarteret var ikke glemt.

Da ejendomsmægleren ringede for at høre, hvordan det var gået med fremvisningen, havde han sagt, at køberne virkede useriøse. Det overraskede ejendomsmægleren meget. Det indtryk havde han ikke selv fået.

Resten af ugen lykkedes det pensionisten at skræmme interesserede huskøbere væk med antydninger om husbukke, væggelus, borebiller, tømmerlus, fladbukke, fnatmidter, råd og svamp. Men ejendomsmæglerens stigende undren fik ham til at indse, at den

ikke ville gå ret længe. Han måtte finde på en mere vedvarende måde at holde købere hen.

At købe huset var udelukket. Han kunne nok klare udbetalingen, men så var den ged også barberet. Efter den første terminsopkrævning ville han være en færdig mand.

Selvmedlidenhed og ensomhed var ved at få tag i ham, men så tog han sig sammen. Med det nyrenoverede ydre var der måske en mulighed for, at hans søn og svigerdatter ville se ham igen.

Sønnen havde i raseri over, at han ødslede den forventede arv væk på fine hoteller afbrudt ethvert samkvem. Men måske kunne han formilde ham. Han ville hjertens gerne se dem igen, julen stod jo lige uden for døren, og blod er tykkere end vand...

Han trykkede sønnens nummer. Ingen svar. Så ringede han til Station 1, hvor hans vidste at svigerdatteren var stationeret som politibetjent.

Hun virkede glad for at blive ringet op. Og hun blev overrasket, da hun hørte, at han ringede fra Humleby. Hun lovede at gøre sit yderste for at overtale hans søn til at møde ham.

Om aftenen kom de til det næsten tomme hus. Pensionisten havde klunset nogle udslidte havemøbler, så de kunne sidde nogenlunde ordentligt. I starten vidste de ikke rigtig, hvad de skulle sige til hinanden. Men så havde sønnen rejst sig og gik hen og gav ham hånden: „Det er nu alligevel rart at se dig igen. Skal vi lade den historie om dit sindssyge frådseri være glemt. Mig og konen sidder jo godt i det og kan godt leve uden de millioner, du har smidt lige ud af vinduet. Men huset i Carstengade ville vi jo gerne have haft. Vi har flere gange spurgt på Humleby-huse, men de er blevet sindssygt dyre.“

Efter at have givet sig selv lidt tid til eftertanke svarede pensionisten: „Måske kan I få det her hus til en rimelig pris. Ejendoms-mægleren har snakket om, at de nok må sælge det noget billigere end de først havde regnet med“.

Nu blev både svigerdatteren og sønnen stærkt interesserede, for ikke at sige fyr og flamme.

De havde fundet ud af , at de lige akkurat kunne klare at købe et hus, hvis de lejede en etage ud.

„Hvis I vil købe, skal det nok ikke være i dit navn“, sagde han til sønnen. „Det ville nok virke påfaldende på ejendomsmægleren.“

„Jamen så køber jeg huset“, sagde svigerdatteren.

Som sagt så gjort.

Dagen efter ved middagstid stod datteren i politiuniform og ringede på sammen med ejendomsmægleren.

„Jeg køber huset ubeset. Jeg har hørt hr. Martinussens vurdering, og den stoler jeg på“, hørte han svigerdatteren sige til ejendomsmægleren, inden han åbnede døren.

2,6 million kr. blev prisen aftalt til, og slutsedlen blev skrevet under på havebordet, som han ikke havde nået at fjerne.

„Vi havde forventet en højere pris, men på det seneste har interessen for dette hus ændret sig. Folk er nok bekymret for, at vi får en kartoffelkur lige som sidst vi havde Anders Fogh i regeringen“, sagde ejendomsmægleren.

Pensionisten mente også, at det nok var det, der havde påvirket efterspørgslen.

Da ejendomsmægleren var gået, lovede han svigerdatteren, at han ville give hende til udbetalingen.

„Det har vi næsten ikke råd til at sige nej til“, sagde hun. „Men ved du hvad“, føjede hun så til. „Du giver os pengene til udbetalingen. Til gengæld flytter du ind på øverste etage, så kan du bo de penge af, vi skylder dig.“

Pensionisten var rørt til tårer. „Nu er sorg til glæde vendt“, sagde han grådkvalt.

Juleaftensdag var alt på plads og i orden. Puddersneen lå tykt i den store baghave, hvor småfuglene flokkedes omkring juleneget i æbletræet.

Pensionisten sukkede: „Der mangler nu alligevel en, før det hele er som i gamle dage i Humleby.“

Ved syv-tiden ringede det på døren. Og der stod hun – kvinden

i hans liv – den eneste der manglede.

„Glædelig jul, tak for indbydelsen og tillykke med huset“, sagde hun.

„Forresten“, føjede hun til: „hvis I får brug for en rør lægger, så find en ude i byen. Ham nede i gaden holder ikke, hvad han lover. Så nu ved jeg ikke, hvor jeg skal bo eller sammen med hvem“.

„Jamen, du kan da bo her hos mig på 2. sal“, sagde pensionisten.

Konen så kærligt på ham. „Jeg tror, vi finder ud af det sammen. Alle sammen“, sagde hun.